

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/281/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6111221512
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2012:6111221512.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, v konaní práv. zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, Údernícka 5, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: L. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. Q., T. XXXX/X, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, v konaní práv. zast. JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, Stropkov, Nám. SNP 7, o zaplatenie 1 882,19 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa zo dňa 10. 08. 2012 a vedľajšieho účastníka zo dňa 07. 08. 2012 proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/70/2012-81 zo dňa 13. 07. 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bol navrhovateľ zaviazaný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu JUDr. Ambróza Motyku vo výške 82,85 eura v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, p o t v r d z u j e.

Návrhu na prerušenie konania nevyhovuje.

V ostatných častiach zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Účastníci a vedľajší účastník nemajú právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Vedľajší účastník je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 57,96 eura k rukám právneho zástupcu navrhovateľa v lehote do troch dní.

odôvodnenie:

Okresný súd návrh navrhovateľa zamietol a zároveň rozhodol, že mu náhradu trov konania nepriznáva. Navrhovateľ bol zaviazaný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu JUDr. Ambróza Motyku v sume 82,85 eura v lehote do troch dní.

Súd konštatoval, že išlo o premlčaný nárok, pričom vedľajší účastník na strane odporcu sa premlčania dovoľával. Návrh navrhovateľa bol preto zamietnutý. Neúspešnému navrhovateľovi, ktorý požadoval náhradu trov konania, táto priznaná nebola.

Vedľajší účastník na strane odporcu požadoval náhradu trov konania za tri úkony právnej pomoci. S poukazom na ust. § 142 ods. 1 OSP mu boli priznané trovy potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Za účelne vynaložené trovy považoval súd prípravu a prevzatie, vyjadrenie zo dňa 05. 06. 2012, stanovisko zo dňa 09. 07. 2012. Pri výpočte vychádzal z tarifnej hodnoty požadovanej istiny 1 260,72 eura a nie z kapitalizovanej sumy úrokov, ktorú praktiku súd považoval len za umelé navyšovanie základu. Vedľajšiemu účastníkovi bolo priznané za jeden úkon právnej pomoci 3 x 61,41

eura plus režijný paušál 3 x 7,63 eura, plus 20 % DPH 41,42 eura, spolu 248,54 eura. Súd však prihladol, že právny zástupca vedľajšieho účastníka opakovane zastupuje v obdobných sporoch a vo všetkých sporoch využíva rovnakú argumentáciu. Preto mu bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia v rozsahu 1/3-iny s použitím ust. § 150 ods. 1 OSP vo výške 82,85 eura.

Proti výroku o povinnosti nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania podal odvolanie navrhovateľ ako aj vedľajší účastník.

Navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie preskúmal v zmysle ust. § 220 Občianskeho súdneho poriadku a v zmysle ust. § 220 ho zmenil tak, že vyhovie odvolaniu navrhovateľa a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia neprizná.

Uviedol, že nevidí účelnosť a dôvodnosť priznania trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi. Právne zastúpenia vedľajšieho účastníka je nehospodárne. Samo združenie sa prezentuje ako inštitúcia spôsobilá na ochranu spotrebiteľa aj v rámci súdneho konania. Ak vedľajší účastník je združením založeným na ochranu spotrebiteľa, prioritne sa predpokladá pomoc zo strany združenia založeného za týmto účelom a nie zo strany zvoleného zástupcu združenia. Navyiac, združenie na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 má pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Navrhovateľ nespochybnil ust. § 20 ods. 1 zák. č. 586/2003 Z. z., avšak zastáva názor, že ak sa združenie rozhodne využívať na zastupovanie v konaniach pomoc advokáta, musí jeho trovy samo znášať z vlastných prostriedkov. Nie je zrejmé na základe koho iniciatívy vstúpil vedľajší účastník do konania, ako sa dostal k informáciám o predmetnom konaní, čo je nevyhnutné pre posúdenie nároku vedľajšieho účastníka na trovy právneho zastúpenia za úkon právnej služby prevzatie veci a príprava zastúpenia.

Konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti trov konania (a to nie len samotným právnym zastúpením, ale taktiež priznaním trov konania za úkony právnej služby, ktoré predstavujú len umelé navyšovanie trov konania a nákladov spojených s konaním), k zneužitiu zákonnej ochrany spotrebiteľa, účelu zmyslu inštitútu náhrady trov právneho zastúpenia a na túto skutočnosť by mal súd prihladiť a reflektovať použitím ust. § 150 OSP.

Navrhovateľ žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Vedľajší účastník vo svojom odvolaní žiadal výrok o trovách, ktorým bolo rozhodnuté o trovách vedľajšieho účastníka zmeniť a na trovách prvostupňového konania mu priznať 320,26 eura. Zároveň žiadal priznať trovy odvolacieho konania.

Vedľajší účastník v úvode uvádza, že rozsudok v jeho napadnutej časti vychádza z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci. K argumentácii, že vedľajší účastník v obdobných sporoch používa rovnakú právnu argumentáciu uvádza: „Naša argumentácia je len reakciou na opakované nedôvodné žaloby, ktorými žalobca doslova zahlučuje všetky sudy v Slovenskej republike. Žalobca používa nekalú praktiku zámerného plošného uplatňovania premlčaných pohľadávok v snahe ešte viac na úrokoch z omeškania zbedačovať sociálne vrstvy rezignovaných a neinformovaných spotrebiteľov. Za zdanlivou jednoduchosťou sporov sa skrýva enormné množstvo práce a vynaložených prostriedkov, ktoré táto zdanlivá jednoduchosť vyžaduje. Nie je v našich možnostiach fyzicky zvládnuť všetky spotrebiteľské veci na súdoch SR, preto vstupujeme do konaní len na vybraných súdoch a proti vybraným dodávateľom. Táto agenda vyžaduje nielen právnickú kvalifikáciu, ale aj enormné nároky na osoby, ktoré by túto agendu systematicky spracovávali, týka sa technického zabezpečenia, pracovných prostriedkov a pomôcok slúžiacich na jeho spracovanie vrátane adekvátnych kancelárskych priestorov. Združenie nemá finančné prostriedky ani personálne obsadenie, preto jedinou možnosťou na efektívne presadzovanie spotrebiteľských práv na našich súdoch je realizovanie našej činnosti prostredníctvom ochotných advokátskych kancelárií...“.

Vo vzťahu k trovám vedľajšieho účastníka aplikáciu § 150 ods. 1 OSP na danú právnu vec považoval za nenáležitú.

Vedľajší účastník kladie otázku, či sa súd zamýšľal nad tým, prečo by neúspešné spory žalobcu mali byť dotované z prostriedkov štátu, prípadne z prostriedkov združenia a čím si mal žalobca zaslúžiť takúto ochranu svojich záujmov?

Vedľajší účastník dochádza k záveru, že pri nepriznaní trov v rozsahu ním uplatnenom postupoval súd v rozpore s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ v rozpore s ustálenou súdnou praxou a právnou teóriou. Ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na plnú náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľa združením na súdoch. Trovy právneho zastúpenia treba považovať v každom prípade za účelne vynaložené trovy. Každý má právo na to, aby hoci aj v jednoduchej, skutkovo a právne menej zložitej veci bol zastúpený advokátom. Toto ústavne zaručené právo môže uplatňovať v rámci celej republiky bez ohľadu na to, že voľba miestneho advokáta by bola spojená s menšími trovami, než udelenie plnomocenstva právnenému zástupcovi mimo mesta alebo obce, kde účastník konania býva.

Vedľajší účastník predložil súdu zároveň návrh na prejudiciálne konania. Uviedol: „Pre prípad, že sa odvolací súd nestotožní s právnou argumentáciou vedľajšieho účastníka navrhujeme v súlade s ustálenou judikatúrou súdneho dvora (Doktrína CLIFT C-283/81) podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. prerušiť toto konanie a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach:

1. Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou Združení na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa rozumie aj právo na plnú náhradu trov súdneho konania.

2. a) Či má čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie vykladať tak, že Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov patrí plná náhrada trov konania ako vedľajšiemu účastníkovi na strane spotrebiteľa za úspešné vedenie súdneho sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11. 05. 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu.

b) Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že Združeniu patrí plná náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania, alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní vedľajším účastníkom.

3. Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ak súd neprizná právo na plnú náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov napriek ich úspechu v súdnom konaní a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišné právne odôvodnené.

4. Či právna úprava akou je ustanovenie § 142 až § 151 O.s.p. odporuje právu EÚ, ak neumožňuje združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov priznať plnú náhradu trov konania napriek dosiahnutému procesnému úspechu v konaní, keď na druhej strane dodávateľovi plnú náhradu trov konania priznať umožňuje.

Uvedené otázky považujeme za otázky zásadného právneho významu, pretože s poukazom na dôvody uvádzané v tomto podaní ide o otázku holej existencie Združení a de facto o otázku prežitia Združení.

Z týchto dôvodov považujeme za mimoriadne dôležité predloženie uvedených prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie“.

K podanému odvolaniu vedľajšieho účastníka sa navrhovateľ vyjadril. Zotrvával na stanovisku, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania a na túto skutočnosť by mal súd prihliadať a reflektovať použitím ust. § 150 OSP a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať.

V ďalšej časti svojho vyjadrenia zaujal navrhovateľ stanovisko k návrhu vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej ako „SD EÚ“). Zastáva názor, že v zmysle práva Európskej únie je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže SD EÚ nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť a to ani v prípade, ak by bolo v rozpore s právom únie, nakoľko preskúmaním vnútroštátneho práva by prekročil svoje právomoci. Navrhovateľ je toho názoru, že priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi je výlučne v kompetencii vnútroštátneho súdu. Ďalej uviedol, že vedľajší účastník sa prezentuje ako organizácia na ochranu spotrebiteľov, avšak z urputnej snahy o predloženie prejudiciálnych otázok na SD EÚ ohľadom nároku Združenia na ochranu spotrebiteľa na náhradu trov konania, možno nadobudnúť skôr dojem ochrany svojich záujmov. Vedľajší účastník prezentuje, že v prípade navrhovaných prejudiciálnych otázok ide o otázku holej existencie a prežitia združenia, ktoré obhajujú jedno zo základných práv EÚ. Navrhovateľ však zastáva názor, že jednotlivé členské štáty únie sa zaviazali k ochrane práv spotrebiteľov a je len na nich aké prostriedky na to zvolia.

Navrhovateľ má za to, že návrh vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky na SD EÚ je nedôvodný a účelový, nakoľko posúdenie priznania náhrady trov konania patrí jednoznačne do právomoci vnútroštátneho súdu.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a v napadnutom výroku potvrdil rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny.

Návrhu na prerušenie konania nevyhovel.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku okresného súdu v napadnutej časti a konštatuje správnosť jeho dôvodov.

Odvolací súd nepovažuje za potrebné argumentačne zopakovať závery okresného súdu a to ani inými slovami, pretože tieto považuje za správne. Navrhovateľ ako aj vedľajší účastník opakujú v obdobných sporoch prakticky tie isté argumenty a používajú nezmenené formulácie.

Za tejto situácie si odvolací súd osvojuje právo poukázať na správnosť záverov okresného súdu a osvojiť si jeho argumenty.

Vedľajší účastník navyše vo viacerých sporoch opätovne navrhuje prerušiť konanie a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach. Otázky, ktoré navrhuje vedľajší účastník predložiť Súdnemu dvoru EÚ na rozhodnutie sú odcitované vyššie ako dôvody odvolania vedľajšieho účastníka.

Odvolací súd považuje za vhodné upozorniť. Systém prejudiciálneho konania je základným mechanizmom práva Európskej únie, ktorého účelom je poskytnúť vnútroštátnym súdom prostriedok pre zabezpečenie jednotného výkladu a uplatňovanie práva Európskej únie v každom členskom štáte. Súdny dvor Európskych spoločenstiev má právomoc vydať prejudiciálne rozhodnutie o výklade práva Európskej únie a o platnosti aktov sekundárneho práva. Táto všeobecná právomoc mu je daná čl. 234 Zmluvy ES a v niektorých presne vymedzených prípadoch aj inými predpismi.

Úlohou Súdného dvora v rámci prejudiciálneho konania je poskytnúť výklad práva spoločenstva alebo rozhodnúť o jeho platnosti, a nie uplatňovať toto právo na skutkový stav v konaní vo veci samej, pretože toto je úlohou vnútroštátneho súdu. Súdnemu dvoru neprislúcha rozhodovať o skutkových otázkach

prejednávanych v konaní vo veci samej, a ani rozhodovať o rozdielnych názoroch na výklad alebo uplatnenie vnútroštátnych právnych predpisov.

Každý dotknutý súd má možnosť položiť Súdnemu dvoru otázku ohľadne výkladu normy práva spoločenstva, ak to považuje za potrebné pre rozhodnutie sporu, o ktorom koná. Súd, proti rozhodnutiam ktorého nie je možné podať opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je v zásade povinný položiť takúto otázku Súdnemu dvoru s výnimkou prípadov, ak v danej oblasti už existuje judikatúra (a prípadné nové okolnosti nevyvolávajú skutočné pochybnosti o možnosti uplatniť túto judikatúru), alebo ak sa správny spôsob výkladu práva spoločenstva javí byť úplne jednoznačným.

Podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania vo vhodnom štádiu konania pred vnútroštátnym súdom môže byť užitočné v prípade, ak ide o novú otázku výkladu, s ktorou sa spája všeobecný záujem na jednotnom uplatňovaní práva spoločenstva v celej únii, alebo ak sa existujúca judikatúra javí byť neuplatniteľnou na nový skutkový stav.

Je úlohou vnútroštátneho súdu vysvetliť, prečo je požadovaný výklad potrebný pre jeho rozhodnutie.

Otázky, ktoré vedľajší účastník navrhuje predložiť Súdnemu dvoru EÚ a za tým účelom prerušiť konanie, sú však všetko otázky, ktoré smerujú k zodpovedaniu ako uplatňovať vnútroštátne právo na zistený skutkový stav. Toto je však výlučne vecou vnútroštátnych súdov.

Návrhu vedľajšieho účastníka na prerušenie konania v dôsledku predloženia prejudiciálnych otázok SD EÚ nebolo preto vyhovené.

Navrhovateľ a vedľajší účastník neboli úspešní vo svojich odvolacích argumentáciách a preto by v zmysle ust. § 142 ods. 2 OSP nebolo dôvodu ani jednému z nich priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Vedľajší účastník však navyše navrhoval, aby krajský súd prerušil súdne konanie a požiadal Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach. Na takéto podanie potom reagoval navrhovateľ osobitným vyjadrením. Za tento úkon je však dôvodné navrhovateľovi priznať voči vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania. Návrh na prerušenie konania nebol dôvodný a podané vyjadrenie k tomuto návrhu považuje odvolací súd za opodstatnený postup zo strany navrhovateľa.

Za podané vyjadrenie je preto dôvodné priznať navrhovateľovi trovy a to proti osobe, ktorá ako osoba na to oprávnená, navrhla prerušiť konanie.

Za jeden úkon polovica základnej sadzby tarifnej odmeny prináleží takto navrhovateľovi 48,80 eura s DPH a režijného paušálu k právnomu úkonu vo výške 9,16 eura spolu 57,96 eura. Tieto trovy vedľajší účastník zaplatí k rukám právneho zástupcu navrhovateľa.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.